

ZONDAGSBLAD

VAN

DIRECTIE EN ADMINISTRATIE

ABONNEMENT:
Per 3 maanden franco aan huis 50 Cent.

ADVERTENTIE:
Bij 4 of minder regels f0.55; elke regel meer 12½ Cent.

HET NIEUWS VAN DEN DAG.

HOOFDREDACTEUR: Dr. P. H. RITTER.

NIEUWEZIJDS VOORBURG WAL N°. 187

AMSTERDAM.

Abonnementen worden aangenomen bij onze Agenten in verschillende plaatsen hier te lande en overigens bij alle Boekhandelaren en Brievengaarders. In het Buitenland bij de Postkantoren.
Het auteursrecht voor den inhoud van dit Blad wordt verzekerd overeenkomstig de Wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124).

SPECTATORIALE VERTOOGEN.

XIII.

ACHTERUITGANG.

Het is laat in den avond en de rust begint neder te dalen over de groote stad. Ik kan niet werken en heb de boeken van mij afgeschoven, want ik moet altoos denken aan het droevig verhaal, dat mijn vriend Rothari mij heeft gedaan. Een bitter droevig relaas, en terwijl het mij door den geest gaat, herinner ik mij eensklaps een vers van ik weet niet welken dichter over de lotgevallen van een paard, dat eerst in de renbaan schitterende triomfen behaalde, maar dan aftakt, om eindelijk als trekschuitknol onder de handen des vilders zijn ellendig leven te eindigen. Een zeer bekend onderwerp en vermoedelijk is er meer dan ééne elegie op gedicht, waaronder zeker zeer sentimenteële. Met dat al moet ik vanavond wel denken aan dat minder worden, aan dat daler, aan dat verschil tusschen de glorie van het begin en het smadelijk einde. Want het verhaal, dat mijn vriend Rothari mij van zich zelf deed, was er ook een van achteruitgang, van minder worden. Die achteruitgang, die bestaat in het langzamerhand loslaten van beginselen, eenmaal fier omhoog gehouden. Minder nauw het er meenemen. In het allengskens uitblusschen van warmte en bezieling. In het terzijde schuiven van idealen, die eens de eereplaats hadden.

Van de ontvangkamer naar den rommelzolder. Meubelen, eerst geroemd en geprezen, hebben dien droevigen weg afgelegd. De glorie der nieuwigheid verdween; ze ontvingen schikkingen en deelen, ergst van al, ze werden onderwetsch, en nu, wrak en versleten, staan ze boven in een hoek. Gravures, die eenmaal in ons ouderlijk huis den wand sierden der mooie kamer, „Shakespeare à la cour d'Elisabeth“ of „The past and the future“ of „Bonheur passe richesse“, in hare glimmende zwart-houten lijsten, daarna, bij wijziging van smaak, verhuist en door een volgend geslacht, dat ze, uit piëteit, toch niet wilde wegdoen, opgehangen in de kinderkamer of in de logeerkamer, waarnaar gewoonlijk meer gevallen grootheden worden overgebracht.

In een plotseligen val kan nog het tragische zijn, dat aangrijpt, het heroïeke, het eerbiedaardig dwingende van den gevelden eik, van Napoleon op St. Helena. Maar dit langzaam wegsterven is zoo droevig, zoo vernederend. Ondergang behoeft niet te zijn ten koste van de glorie, en alles kan verloren gaan behalve de eer. Achteruitgang is zoo armoedig, zoo sjofel, zoo bitter pijnlijk. De heilige stad Jeruzalem wordt ingenomen en Salomo's tempel tot een bouwval gemaakt, maar zelfs de puinhoopen stemmen nog tot eerbied en tot vroomheid en de gewijheid des tempels is over haar. Doch een hooge en trotse berg, op zijne spitsen en tegen zijne flanken met een wuige sneeuw bedekt,

rein en maagdelijk in zijne onaantastbaarheid van door geen menschenvoet te zijn aangeraakt, jonkvrouwelijke Sneeuwconingin in eene trotse Alpen schoonheid, te heerlijk schier voor deze aarde . . . maar nu zijn de menschen gekomen, zij hebben bosschen weggekapt, kloven aangevuld, tunnels geboord, ijzeren staven gelegd. Boven is een hotel gebouwd, naar de laatste eischen, het biedt elk gemak en elke weelde, zoodat nu de reizigers toestroomden, en het wordt druk en luidruchtig, waar vroeger de heilige stilte was, eene voortdurende kermis der ijdelheid, eene profanatie van het gewijde. Dat is de achteruitgang van Rosseggers „das ewige Licht.“ En dat is ook wat met mijnen vriend Rothari is gebeurd, gelijk het met velen gebeurt.

Ik was een vriend van zijnen vader geweest, ik had zijn huwelijk bijgewoond, ik wist, dat hij iemand was van veel beloften. In zijn ouderlijk huis heerschte die geest, dien wij zoo gaarne, al of niet juist, Oud-Hollandsch noemen. Zijn plicht doen, arbeid gewoonte en ontspanning uitzondering, degelijk en spaarzaam, huiselijk, weldadig, godsdienstig. Een groot gezin, een ouderwetsch-solide huis en heelemaal een ietwat ouderwetsche levensmanier en levensbeschouwing. Van dien geest doortrokken, was Rothari de maatschappij ingegaan. Ook degelijk en arbeidzaam, met krachtige beginselen van waarheid en recht. Zeer warm en geestdriftig daarvoor, bijzonder hechtend aan de denkbeelden, waarin hij was opgevoed, ook huiselijk, godsdienstig. Maar vijftien jaren waren over hem heengegaan en in zijne beginselen, in zijne denkbeelden was — naar zijne eigene gemeensame uitdrukking — de klad gekomen. Hij was in eene zeer openhartige stemming, met behoefte om zich eens uit te spreken voor iemand, dien hij vertrouwde kon.

„Ja, de klad,“ zeide hij lusteloos, in het vuur van zijn hard morrelend, en met een galgenhumor, die mij slecht beviel: „Zoo wat beschimmeld naar den inwendigen mensch. Goeie hemel, als ik eens denk aan toen en aan nu! En soms vind ik het nog misabel, ofschoon er nu niets meer aan te doen is. Ik zou ook geen jaren, geen dagen kunnen noemen. Langzaam, onmerkbaar is het alles zoo gekomen. Het leven laat je niet onaangetast. Dat enthousiasme, die opgewektheid, dat reageeren op de dingen, meêvoelen, meêleven . . . och heere, dat bekoelt wel bij al die nuchtere berekening, dat cynisch glimlachen, dat spottend schouderophalen, dat je overal tegenkomt. Altijd rechtvaardig, altijd eerlijk, altijd op de bres voor de beleedigde onschuld, dat is toch eigenlijk alleen om in van die brave tooneelstukken, van die volksdrama's door het schellinkje te worden toegejuicht. Recht is een mooi woord, maar eigenbelang regeert de wereld.

„O, ik weet nog heel goed van mijne beginselen van toen, nog zoo groen, van degelijkheid, van het-leven-iets-moeten-maken, besef van vóór alles den plicht te moeten doen. Maar hoe gaat dat? Na mijn trouwen kwam ik hier in een vroolijken kring, jonggetrouwde menschen onder elkander. Veel uitgaan, veel

whist-avondjes, samen naar Kras, naar Prot, naar een Fransch operettetje. Mijne vrouw hield wel van die dingen, hield ze althans niet tegen. En dan wordt dat zoo'n stroom, waar je niet meer uitkomt. Dan van die fiets-tochtjes, Zondags, zoo met je zessen. Gek, maar ik herinner mij nog hoe onplezierig ik dat in het begin vond: op Zondag zoo geheel anders dan ik dat gewoon was. Soms werd ik er stijf en nurksch onder van onbehagelijkheid. Als je dan reed door dorpen, waar het gezang klonk uit de kerken, of de kerk-gangers, gehinderd, ontstemd ter zijde gingen voor onze bellende, rumoerige cavalcade. Maar je went spoedig aan zulke dingen en zulke scrupules gaan wel over.

„Eens in een winter, tegen Kerstmis, ja, 't was juist op Kerstmis, zijn wij met ons vieren een paar dagen naar Brussel geweest. De kinderen waren veilig bij eene heel goede meid. Wij hebben zoo overal eens rondgekeken, in die fatsoenlijke onfatsoenlijkheid van getrouwde menschen, die wel eens weten willen, wat er in zoo'n stad nu eigenlijk omgaat. Maar ik weet nog wel, dat ik een onbehagelijk gevoel had en dat de anderen mij uitlachten. Het waren geen Kerstdagen, die mij bevielen, maar je wil geen spelbreker zijn en niet den puritein uithangen. Maar als ik mij herinnerde mijne vroegere ideeën — ze liggen nu nog veel verder achter mij — dan was voor een oogenblik de pret er af, en dan verlangde ik naar mijn kinderen, naar mijn huis, naar mijn werk, met zoo iets als die soldaat uit Debâcle, die zoo verlangt, dat hij eens weder liggen kan tusschen heldere, frissche beddelakens. In dien tijd waren er nog oogenblikken, dat je jezelven betraptet op den wensch om een heel degelijk, mooi leven te gaan leiden, veel te werken, voor je kinderen en voor anderen heel goed te zijn, zooiets als een eervol naam te verwerven. . . . Enfin van die vrome bevestigingen, die je dan nog zoo mal hebben kunt.

„Ik geloof, dat ik mij nog altijd 't minst gemakkelijk voeg in de verouderde Zondagen. Zaterdag lang zitten in je club, om eens prettig uit te blazen van de eentonige week. Zondags uitslapen tot elf, twaalf uur, 's middags uit, 's avonds uit. Ik zou dat vroeger niet meer willen terughebben, of liever . . . ja, ik weet het niet. De kinderen lijden er wel onder, vroeg al veel aan hun lot overgelaten. Geen gezelligheid in huis. Ik heb er maar twee, schoon dat een van mijn langst tegenstribbelende beginselen geweest is. Vroeger dacht ik mij altijd eene gezellige tafel rond. Zoo verandert langzamerhand alles. Want je komt er bijna niet meer toe met je kinderen te wandelen, te spelen, te werken. Als ik 's morgens beneden kom, zijn ze al naar school, de dag is om voor je 't weet, en 's avonds veel uit. Maar nog voel ik dat soms als iets zeer onbevredigends en zoo . . . ploertig eigenlijk . . . zoo goor. Behalve nog, dat je veel meer uitgeeft, dan wel goed is.“

Mijn vriend Rothari zweeg een oogenblik. Hij zat, de armen op de knieën naar voren gestrekt, de handen gevouwen, te staren in

het vuur, dat zijn gezicht bescheen. Er was een bittere plooi om zijn mond gekomen, terwijl hij zijne gedachten vrij spelen liet.

„Alles is eigenlijk anders dan vroeger,“ zeide hij. „Niet merkbaar voor de buitenwereld. Want iedereen, met wie wij omgaan, leeft zooals wij. Maar voor mijzelf wel, als ik 't zoo nog eens eene enkele maal vergelijk met lang geleden. Zooveel luchtiger, gijzoudt misschien zeggen: zooveel oppervlakkiger. En dat is het ook. Veel minder strenge eischen aan je zelve, minder ernst, minder degelijkheid. En minder karakter, denk ik soms. Je zoudt nog zooveel kunnen doen behalve je betrekking. Er wordt nog zoo dikwijls een beroep gedaan op je beurs niet alleen, maar op je persoon, je belangstelling, maar ik kom er niet meer toe. Geen lust meer en geen tijd. En nu vragen ze mij al niet meer. Tegenwoordig denk ik maar zóó: maak, dat je geen reden geeft tot aanmerkingen en maak je verder je leven zoo vroolijk als dat kan. Want iemand kan zich in de wereld wel voor veel warm maken en idealen najagen en vliegen voor dit en dat. Maar 't geeft een bedroefd klein beetje. Wat baat al dat zich-druk-maken en vereenigingen stichten en in couranten schrijven en armbezoeker worden en je de belangen aantrekken van allerlei soort armelui, wat tegenwoordig juist zoo in de mode is, als vroeger het kerkgaan. 't Zaler wel meê zijn als met allerlei andere dingen, waarvoor je vroeger zoo gloeien kon . . . lak en apekool allemaal. Zoo denk ik er tenminste over. Een enkele maal, ja, dan geloof ik, dat toch eigenlijk de opvattingen en het leven van mijn vader en van mijne moeder hooger stonden, maar als iets niet meer van den tijd is, breng het dan er maar in . . . en wat hun aangaat . . . ja voor dit soort leven waren zij zeker te goed.“

Hij zweeg weder en ik ben zeker, dat hij wat naar odderen slipte. En het was wel trefend dit heimwee naar vroeger, omdat zijn leven toen nobeler, edeler, reiner was. De schemering was uit de kamerhoeken gekropen en kwam nu over ons. En daar ik zijnen vader zoo had liefgehad, mocht ik wel tot hem spreken met veel aandrang, dat hij nog tot het oude, gezonde, degelijke zou terugkeeren, met veel ernst, toen wij daar samen zaten in die stille, donkere kamer.

Maar niet om mijnen vriend Rothari alleen gaat het. Velen zijn nog erger dan hij. En belangrijker, denk ik, dan onze politieke quaesties, onze kerkelijke twisten, ja belangrijker zelfs dan de vraag of wij zullen blijven schrijven visch en menschen, of dat wij er een vis en menschen van maken zullen — is die andere vraag, of dit niet eene bedreiging is, deze zedelijke achteruitgang, dit genotjagen, dit uithuizige, dit verslappen van plichtsbef, deze verworping van kloeke beginselen, dit vervluchtigen, dit verdwijnen van vroomheid, wat alles toch vormt dat „kostelijk cement, dat harten bindt, als muren breken tot puin in 't end.“

L. K.

FEUILLETON.

Lork

EENE HONDENGESCHIEDENIS

Naar het Duitsch van H. von BENNO.

„Och, Hans, kijk toch eens wat een aardig hondje! Zie toch eens even hoe lief! Zoo een zou ik er graag willen hebben.“

„Zoo,“ antwoordde ik eenigszins langzaam.
„Och ja, toe, alsjeblieft, hij is zoo vreeselijk lief. Kijk toch eens, wat een aardig klein dier.“

Het aardige, kleine dier was een drie maanden oud poedeltje, dat, aan zijne moeder vastgekoppeld, zich door haar achter zijnen heer liet voortlepen. Het tempo beviel hem blijkbaar niet en dus zette hij zich eenvoudig met alle vier pooten vast en liet zich voorttrekken. De halsband was hem dientengevolge naar voren geschoven en had het losse vel over zijn kop samengetrokken, zoodat dit drie diepe rimpels vormde. Bepaald potsierlijk zag het kleine mormel er dus uit: zoo'n echte stijfkop.

Onverdroten sukkelde de oude voort en sleepte haar ondeugenden spruit achter zich aan. Slechts nu en dan bleef zij een oogenblik staan om uit te rusten. Dan ging de dikhuidige zoon heel pedant zitten en keek om zich heen, alsof hij zeggen wou: „Zieje wel, nu gaat het naar mijn zin en zoo bevalt 't mij.“

„Ken je dien mijnheer?“ vroeg mijn blond liefje.
„O, ja.“

„Vraag hem toch eens, of hij niet nog zoo'n hondje heeft. Ik zou er zoo dolgraag een hebben.“

„Wezenlijk?“

„Ja, ja; och alsjeblieft, Hans, doe 't toch.“

„Ja, weet je — ik zal je eens wat zeggen: heb je er een flauw besef van wat dat in heeft om zoo'n beest in huis te halen bij ons, waar geen tuin en eigenlijk geen plaats er voor is?“

„Nu, wat dan?“

„Nu, luister eens, ik zal het programma eens opmaken: Weggeleepte en kapot gebeten pantoffels, afgeschuurde franjes van sofa's en fauteuils, afgeknaagde tafel- en stoelenpooten, sporen, onuitwisselbare sporen op vloeren en tapijten, en dergelijke grappen meer.“

„Kom, nu wil je me maar bang maken. Zoo erg zal het toch niet zijn. Kijk, hij is toch zoo lief!“

„Ja, nu. Maar als hij groter wordt, wie weet hoe hij zich dan ontwikkelen zal! En dat zeg ik je vooruit —“

„Wat dan?“

„Als jij een hond aanschafft, hoort hij van jou en moet jij voor hem en zijn opvoeding zorgen. Ik steek er geen vinger voor uit. 't Is *jouw* hond.“

„Ja, ja, dat zal ik ook.“

„En ik zal doof zijn voor alle klachten over het afschuwelijke mormel.“

„Foel, Hans, hoe kan je zoo iets zeggen? Dat aardige beestje!“
„Goed — dus dat aardige beestje! Alles kome over uw hoofd.“

„Kom Hans, je wilt me maar plagen en gunt me dat plezier niet.“

„Hé, hé, schat, je weet heel goed, dat ik je integendeel elk plezier gun. Maar ik ben overtuigd, dat dit er geen is.“

„Zeker, zeker, liefste Hans. Toe, vraag toch eens, of we niet zoo'n beestje krijgen kunnen!“

„Wij? Je bedoelt: jij! Want ik wil er geen hebben.“

„Ik zal er wel goed op passen en bepaald niet klagen.“

„Goed! Zooals je wilt. Ik heb je gewaarschuwd.“

Wij waren ondertusschen in het zoogenaamde stadspark gekomen en hadden plaats genomen aan een tafeltje. Dicht bij ons zat de gelukkige eigenaar van den hond.

„Hans, vraag het nu eens. Wil je?“

„Je hebt erg veel haast, kleintje.“

„Ja, ik verheug er mij nu al zoo op! Ga 't toch eens vragen, Hans, lieve, goede Hans.“

De lieve, goede Hans — dat was ik namelijk — stond op en ging naar het andere tafeltje.

„Goeien dag, ouwe Kalchas,“ zoo sprak ik den heer aan. Kalchas, zoo noemde ik hem schertsend.

„Goeien dag, waarde Benno. Hoe gaat het?“

„Dank je, goed. Jou ook, hoop ik. Hoor eens — wat ik ook zeggen wou — heb je misschien nog zoo'n hondje, zooals je daar hebt? Mijn vrouw wou er zoo graag een hebben.“

„Wil je dit hebben? Ik wil het wel kwijt zijn?“

„Ik? Neen, voor geen geld — maar mijn vrouw bevalt hij bijzonder. Zij is bepaald verliefd op het beest en wil er absoluut zoo een hebben.“

„Je kunt dit krijgen. Wil je hem laten halen, of zal ik hem je sturen?“

„Dank je; ik zal hem morgen vroeg laten halen. En veel dank uit naam mijner vrouw. Ze zal zalig zijn.“

„Nu, veel plezier! Ik ben blij, dat ik hem kwijt ben. 't Doet me genoegen, dat je vrouw hem hebben wil, want dan weet ik hem in goede handen.“

„Dus morgen vroeg stuur ik om hem?“

„Goed, wanneer je wilt.“

„All right. Nogmaals wel bedankt.“

„Tot je dienst. Dat plezier wil ik je graag doen.“

Wij schudden elkaar de hand en ik keerde naar ons tafeltje terug. Mijn vrouwtje keek mij met groote oogen vol verwachting aan.

„Nu, Hans?“

„Ja, je kunt dezen krijgen. Zijn meester wil hem wel graag kwijt zijn.“

Toen sprong mijn lieveling op en viel, zonder zich om de menschen te geneeren, mij maar eenvoudig om den hals.

„Maar, kind, zonder je te storen aan de omgeving —“

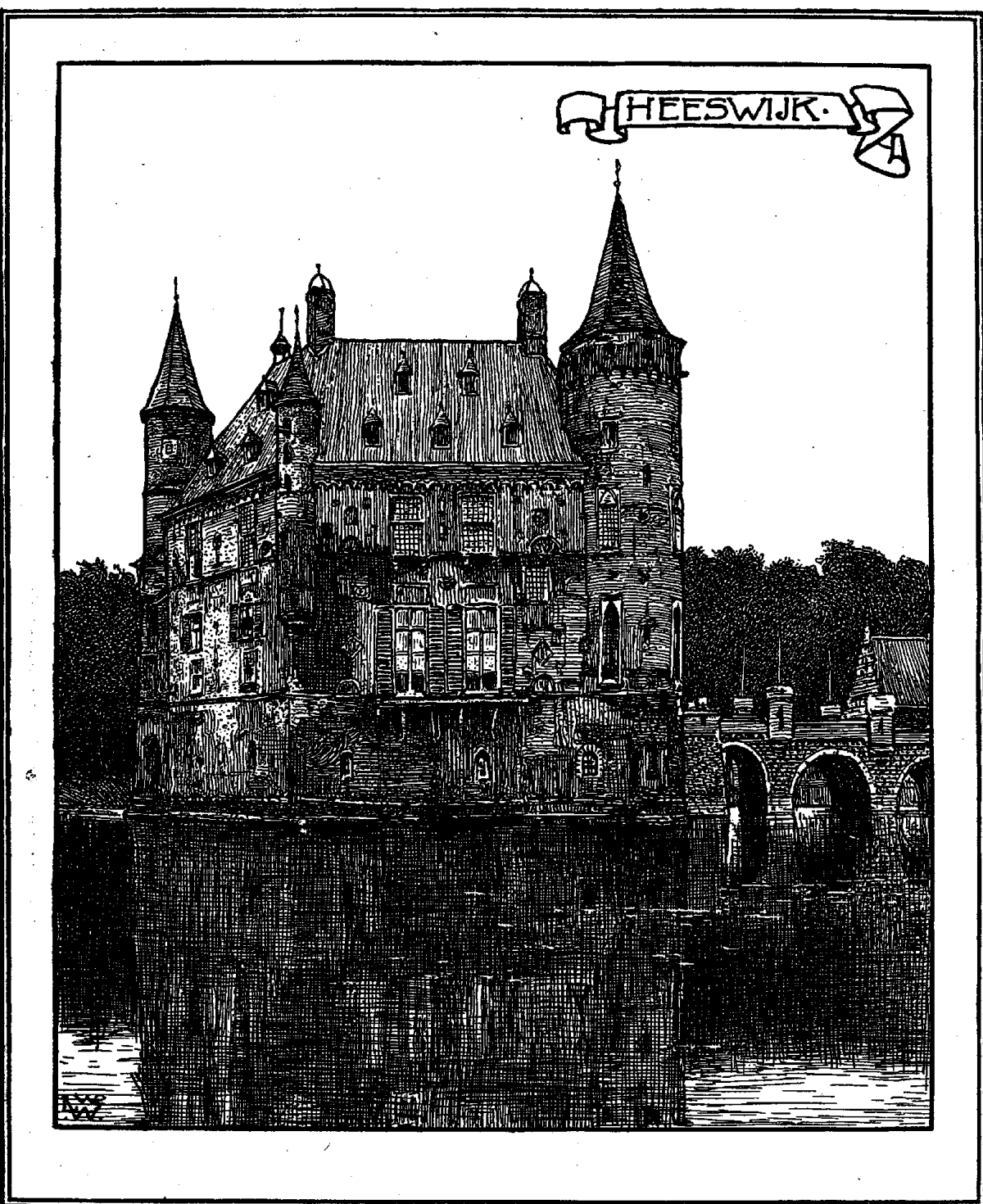
„Och, dat kan me niets schelen! Hans, krijg ik wezenlijk dat hondje? O, hoe heerlijk! Dat engelachtige, kleine beest! 't Is zoo vreeselijk aardig!“

„Nu ja, hij is heel mooi.“

„Heel mooi? Snoezig is hij.“

Dat klonk bijna, alsof ze boos was, en om hare wezenlijk kinderlijke blijdschap niet te verstoren, bond ik wat in en vond hem ook „snoezig“.

Wij gingen nu spoedig naar huis, nadat ik eerst nog verscheiden malen het verloop van de onderhandeling met den eigenaar van den hond haarfijn had moeten vertellen.

HET KASTEEL VAN HEESWIJK.

In de laatste weken heeft *Het Nieuws* een viertal artikelen gegeven over het vermaarde kasteel in de nabijheid van 's-Hertogenbosch. Daarin werden eenige bijzonderheden medegedeeld uit de geschiedenis van het kasteel en zijne opeenvolgende bewoners; over het geslacht Van den Bogaerde, dat den eenenouden burcht in een museum herschiep; over het veelbesproken testament en de rechtsaquestie, welke tot den verkoop van den inventaris zal leiden; ten slotte een kort overzicht van de kostbaarheden en rariteiten, welke op Heeswijk werden bijeengebracht.

Eene verwijzing naar die artikelen *) onthefte ons van een herhalings. Ten geleide aan bovenstaande teekening (ter afwisseling van de reeks Amsterdamsche stadsgezichten) volgen hier slechts enkele opmerkingen over het kasteel als bouw-werk.

De bouwde van het eigenlijke slot wijkt niet veel af van andere riddersburchen der 12e en 13e eeuw. Een breede slotgracht omgeeft het geheel; aan de voorzijde vormt een brug de eenige toegang tot de poort, die op den voorhof uitziet. Een tweede, steviger brug leidt in een vrij sterke helling tot den opperhof. De hooge muur, die dezen hof omgaf en de afzonderlijk staande ridderzaal beschermde, bestond nog op het einde der 16e eeuw, maar is kort daarna tot puin vervallen. In plaats daarvan is ter begrenzing om den opperhof een bogengalerij gebouwd, bestemd voor de plaatsing van grafzerken.

Forsch en edel rijst nog het kasteel uit zijn grachten op, en met zijn breede, deftige brug, zijn hooge muren, zijn kloke torens en daken vormt het een statig overblijfsel der riddertijden, niet onwaardig aan het-grijs verleden, en waarvan reeds Grammaye, een der oudste Brabantsche

*) Zie *Het N. v. d. D.* van 5, 13, 21 en 22 Juni.

„Zei hij dadelijk ja?”
„Zeker, onmiddellijk! Hij wil hem immers graag kwijt zijn?”

„Hoor eens, Hans, ik vind het wezenlijk prettig.”
„Ja, ik niet zoo erg. Maar —”
„Wacht maar eens. Jij zult er ook nog plezier in krijgen.”

Ik zette een eenigszins twijfelachtig gezicht, maar mijn lief bewees mij met duizenden redenen, dat „het engelachtige beestje” bepaald noodzakelijk was om het geluk van ons jong echtpaar te volmaken. En tegen argumenten van zulke lippen en oogen is men niet bestand: ik geloofde het ten laatste zelf of deed tenminste zoo. Natuurlijk werd er dien heelen avond over niets dan over „hem” gesproken. Er werd een nieuwe mand aangeschaft en met kussens en dekentjes — natuurlijk gewatteerd — zorgvuldig bekleed.

„Hij is toch nog zoo klein en heeft warmte noodig. Hij slaapt toch zeker nog altijd bij zijn moeder.”

Over de plaats, waar „hij” slapen zou, ontstond een klein verschil van meening.

„Natuurlijk in de slaapkamer, vóór mijn bed.”

„In onze slaapkamer? Neen, mijn schat, in geen geval. Overal elders, maar daar niet!”

„Je bent wreed. Dat kleine beest kan toch niet alleen slapen. Dan wordt hij immers bang.”

„Dat moet hij dan maar afwennen. In de slaapkamer komt hij niet.”

„Hans, als ik 't je nu heel vriendelijk vraag? Heel erg vriendelijk?”

„Neen, liefje, zelfs dan niet! Honden hooren nu eenmaal niet in de slaapkamer.”

„Maar hij is toch nog zoo klein!”

„Daarom juist niet. Dan huil en jankt hij 's nachts en snuffelt rond en begrijpt het niet eens, als men hem zegt, dat hij zijn mond houden en zwijgen moet.”

„Och, dat zal hij niet doen.”

geschiedschrijvers, kon opteekenen: „Men ziet hier een heerlijk Graafs Kasteel, in Oudheid, Heerlijkheid ende Sterkte daer omtrent geen syns gelyck.”

Inderaad kan men zich met weinig moeite den oorspronkelijken toestand voorstellen, want bij de verschillende restauraties is men over 't algemeen met zooveel takt te werk gegaan, dat het middeleeuwsche voorkomen goed is bewaard gebleven. Maar daarbij is het zeker te betreuren dat naast den ouden bouw, hierboven afgebeeld, een nieuw werk is gezet, waarvan de kleur en de versiering zoozeer vloeken met het eigenlijke kasteel, dat men bijna zou denken of de bouwmeester met opzet een tegenstelling heeft willen vormen door tegenover de stijlvolle lijnen van den ouden burcht het smakeloze gewrocht van een nieuwen tijd te plaatsen. Waar de gekanteelde ringmuur, die omtrent den opperhof beschermde, in een zwaar rond deel eindigde, staat thans de nieuwe toren in 1875 gebouwd op last van den voorlaatsen eigenaar, Jonker Louis van den Bogaerde.

Rondom den voorhof, op de plaats waar bij de oude burchten de woningen der bedienden waren, staat nu het tuighuis, dat, naar den stijl te oordeelen, waarschijnlijk uit de 17e eeuw afkomstig is. De muur rondom den voorhof is echter van veel later datum en een zeer ouden toren, waarvan de vroegere burchtzaten den oprindenden vijand konden beschieten, dient thans, zoo vreedzaam mogelijk, tot duiventil.

Het hoofdgebouw is waarschijnlijk in deze eeuw — evenals zoovele andere oude monumenten — grijs gepleisterd; het vertoont echter nog zijn Gothische vensters en hooge leien daken. In de muren zijn hier en daar talrijke consoles, wapens van gehouwen steen en andere versieringen ingemetseld, in een somtijds uiterst ongemotiveerde opeenstapeling van ongelijksoortige motieven.

De groote vertrekken gelijkvloers in het kasteel dienden vroeger tot woning van den burchtheer

en zijn gezin, op de hoogere verdiepingen waren de slaapkamers.

Blijkens de diepe kelders met zware muren en gewelven, welke onder het voorplein heenloopen, is het slot vroeger aanmerkelijk grooter geweest. De Gouverneur Van den Bogaerde, die in 1834 eigenaar werd, heeft een afzonderlijken toegang tot deze catacomben laten maken, waardoor men in staat is gesteld zich een denkbeeld te vormen van dergelijke kelders, welke in de middeleeuwen niet alleen tot bewaarplaatsen, maar ook tot gevangenis dienden.

Bij zulk een riddersburch behoort natuurlijk een legende en ook bij Heeswijk ontbreekt ze niet. In overouden tijd — zoo luidt de sage — werd het slot bewoond door Ridder Robbert, een echten roofterd, die steeds in ruzie was met zijn naburen en in ongebondenheid leefde. Hij bleef doof voor de smekingen zijner deugdzame gemalin en voor zijne dochter, een beeld-schoone jonkvrouw. Een jeugdig jonker uit een edel geslacht had het meisje ten huwelijk gevraagd, maar de woeste Robbert wilde haar koppelen aan een zijner vrienden, een deelgenoot zijner wilde vermaken. In haren nood zond de burchvrouw toen een bode om hulp te verzoeken van haren broeder, een rechtchapen ridder, die ver af woonde. Toen nu de bode terug kwam, liet hij zich eenige woorden ontvallen in het bijzijn van den slotvoogd, waardoor deze den toelag begreep. Toen stak Ridder Robert in blinde woede den bode overhoop, besteed zijn vurigsten klepper en rende spoorslags naar buiten in den stikdonkeren nacht. De lucht was zwaar van onweer en terwijl Robbert zijn paard voortjoeg in razende vaart, braken de elementen los. Bij het felle licht dat het zwerk verscheurde, zag hij plotseling naast zich den jongen ridder, den geliefde zijner dochter.

„Ha,” brulde hij, „de fortuin is mij gunstig, gij zult van uw voornemen afzien of hier sterven.” „Ik vrees uw zwaard niet, Heer Robbert,” zeide de vrome jongeling, „maar vechten zal ik niet. De hemel is mijn getuige en zal u dwingen.” „Noch hemel noch hel kan mij dwingen,” bulderde Robbert. „Sterf dan als een hond!”

Met hief hij zijn slagzwaard op, maar op hetzelfde oogenblik sloeg de bliksem neer, de grond opende zich en ridder en paard werden verzwolgen. Op diezelfde plaats vond men den volgende dag een stinkende poel, die lang, zeer lang aanwezig bleef. Soms ziet men daar des avonds een blauwachtig vlammetje zweven. Het is de ziel van den woesten Robbert, die daar komt spoken.

Dat de vrome ridder met de schoone jonkvrouw trouwde, is niet meer dan natuurlijk.

Zoo luidt de sage van Heeswijk.

D. B. V.

BRIEF VAN ARIEN STADIG.

Men goeie Diewer!

En als ons Lieven Heer nou maar toetrad, den sou ie gon et end in de bek hewe, das nou mijn opinie van de pesjent gezoid.

Wel Diewer, wel Diewer, wat hep ie 't slegt en beterskip, deer is gien sien in. De Perfester zoit maar ho ers efkes, ik loop van stal as 'n driftig koppel koebeste ..

We benne den goet en wel arreveert in Amsterdam en we lozeren in 'n grootskeeps gedoen, deer je, verdubbel me, je eigen niet durf te wasken van wegens de deftighoid. Zie je, Diewer, ik ben allan bang, as 'k mit die krane an 't exereeren gaan, dat 'k de boel onder water zet en dus denk ik, Arien, hou je baotje maar droog en behelp me maar met 'n natte handdoek. Ze moste deer voor zukke boerelui 'n briefke ophange hoe ze die koud en warm stellazie regere moste, want ik kroop wel ers graag in zoo'n waschtobbe, om rede je er tog voor skuive moete, maar 'k wou tog niet graag levend skrookt. Nou je weet, dat 'k mit 'n half hempie ook altoid ruzie hep, dus boi gevolg sleep ik al vier nachte mit men half hemd en men boord an. As 't nou al te bar wort, koop ik 'n nuw stelletje, 'n den vraag 'k mitien of ze 't in de winkel om doen. Nou, das tot deer an toe, 'n man zonder vrou, das ok 'n ongelukkig percel, Leefde nou die ouwe juffrou Martje van de Martelaarsgragt nog maar; die kon je zoo danig netjes andirken of je te anteekenen most.

Maar aangaande de Perfester. Jonge, jonge, wat 'n rijke sitewasie! Eerst 'n hooge stoep op, 'n deur in koper beslag deen een moidje open, mit 'n dooppak an, die stuurt je 'n trap op. Hooger op staat er ien te wagten, ok mit de doompus op, die stuurt je nog 'n trap op. Allegaar zolders mit lofwerk en gange mit fluweel beloid. 't Zat er an, dat kon je klaar sien.

Toe gonge deer bons zoon paar schuifdeure open; dat was de wagtkamer. Nou Diewer, 't leek Domine's pronk kamer wel. O, me zielke, die haalde er gien hant water boi. As der nog zoo 't ien en 'taar weest hat te gebruike, den wou 'k er best 'n dag wagt hewe. Maar om kort te gaan, wij moste wagte tot er zes lui voor ons holpen ware, 'n toe wij hene. De Perfester, ja zie je, 'k speul nou maar van Perfester, maar eigenloik was 't gien Perfester, 't was een Spezialiteit. Nou maak dat zooveel verskil niet: 't is de ien betale en d' are geld geve. 't Verskil, zie je, dat bestaat nou in dat genege; koik, Perfesters kenne maakt worre; dat wor je net op de menier as lid van de provinciale bij verkiezing en 'n Spezialiteit, die verkiest zen eigen. Zie je bijv. bij wois van spreke: as ik op mijn hek skreef: ik, Arien Stadig ben lid van de provinciale, dat zou niet magge, maar ik mag er wel er op skildere leete: Ik, Arien Stadig, ben 'n gek. Dat ken gien skepsel je belette, want gek, dat ken je van zelf worre ok zonder verkiezing.

Zie je Diewer, dat is nou 'n klein idee, hou een Spezialiteit an zen titel komt; deer hoort kerazie toe, om an je deur te zette: Ik ben Spezialiteit zou ik miene. De Perf. de Spezialiteit bekeek de pesjent en vroeg: „Fermelje van u?”

„Om je te diene, Perf. Spezialiteit, men zwager, das te zegge de man van men Snaar.” Nou Kees, die zat almaar te trekkebekke, te skuddebolle, met zen duime te draaie, om kort te gaan, je weet hoe ie is. De Spezialiteit keek Kees stijf an. Kees hat er gien benul van. „Is de pesjent al geruimen tijd zoo?” vroeg de Spezialiteit. „Nou, wacht eris efkes, verleden volemarkt, toe was ie al 'n beetje rarig. Nou, mit vallen en kommen van de blade is 't op zen ergst. — „Hm, hm,” zoit de Perfester — zenuwen. „Slaapt menheer goed?” — „'s Nachts, den staat ie bij toie op zen kop.”

„Oo,” zoit de Spezialiteit, „dan is hij zeer gezeitert.” „Ja,” zoit ik, dat weet ik niet, maar hij doet wonder; den mient ie maar, dat is wat ziet. — „Juist, juist, hallekenazie, zoit de Spezialiteit.

Ik zoide: „Wat zeg je? — Ik zou je wel eris onder vier ooge spreke wille.”

Zie je, Diewer, dat hallekenazie is nou 'n geleerd woord voor wat wij boerelui 'n kwaat gewete noeme. Ien van boie is wis, die lui, die zukke rare gezichten zien, hewe wat op er boekje, of de maag is van streek, das mijn opinie. Ze hoeve deerom nag geen moord op er siel te hewen. Al die hallekenazie, da's meestal: wijntje met Trijntje, in de jonge jeugd wat spandiert en dat komt er den later uit. Zie je, ze hewe den zoon soort tierelierium in der hart, dat tokert den puur. „Nou, meneer de Spezialiteit, zeg ik, is er reet voor? — Ja, mogelijk, we zullen zien. De pesjent moet ontzaglijk stevige voeding hebben. De zenuwen en Diewer, dat doet me tog genoeg, 'k hew altoid zoit, zenuwe, dat is 'n ding, wat er niet is en nou zoit die Spezialiteit, toe ik vroeg: „Wat is dat nou eigenlijk, die zenuwen?” „Ja, dat zenuwstelsel is geschokt, dat is gestoord, dat is abnormaal. — „Ja, maar wat is 't voor specie, hoe zien ze der uit?” Toe zoit ie: — „Nu ja wij wete de werking en de centaars, dat is het kriterium, daar loopt het vast, om 't u eens duidelijk te maken, maar nauwkeuriger omskrijving, dat geef ik niet.”

Dus, zie je Diewer, 't is zoo as ik zoid heb, zenuwen, dat is een ding, wat er niet is. Ik zoide tegen de Perfester: „hij zou graag 's evends kome, hij is wat skouw voor 't dagligt en 't volk.”

„'s Avonds niet minder dan tien gulden consult. Ik ben spezialiteit, ik werk van 10 tot 4.” Wel Diewer, ik wier zoo vergiftig op die kerel. „Nou,” zoide ik, „as 't nou in 't getal zit: ik werk bij zenuwdrag van 4 tot 10 bijkans, „en zoo kreges wij 't aardig aan de veert. Nou zelle we nog eris reet hale bij een nuwe metode. Ik weet er niet 't regte van, maar deer komt wat van teer bij te pas, das in alle gevalle 'n gezond en gekookt middel, as 'k 't tog begrijp, hep dat wel wat van ons ouwerwetse belezen. Den is er nog 'n jonkie, die geneest ze met klei en deer kon ik 't naaste mee in ien skuitje.

Ik voor mijn zou zegge: lete we zwager Kees, as 't wat opzenuert, de wei in sture van zonsop tot zonsondergang. As je deer bij de berke zoo op je reg in 't weilant leg in 't sontje te sprage, den selle de hallekenazies wel op de loop gaan en leet den de centaars van de zenewe mitien maar los 't bosch ien, wat zeg je, Diewer.

Nou, moeder, we zelle 't eerst nog probere bij de teerbaas en dan hoop ik weer bij je in vrede an de pap te zitten, want deer ben jij 'n spezialiteit in.

Gegroot in liefde van je man,

ARIEN STADIG.

NORA.

„Zoo, denk je? Nu, ik geloof, dat ik die wezens beter ken dan jij. En kort en goed, ik wil het nu eenmaal niet hebben, dus het gebeurt niet.”

Toen ging ik naar mijne kamer.

Pruilend keek mijn lieveling mij na. Toen hoorde ik haar in de eetkamer heen er weer loopen, om een plaats voor de hondenmand op te sporen, en toen wij ter ruste gingen, liet zij mij vol trotsche vreugde het hondenbed zien. Het stond dicht bij de deur der slaapkamer bij de kachel.

„Jammer, dat hij er nog niet is. Dan zou hij zeker al slapen.”

„Of hij zou rondkruipen en janken.”

„Hè, wat ben je toch akelig, Hans. Houd je dan niet van hem?”

„Over 't algemeen veel — als onze hond — niets.”

's Middags van den volgende dag, kwam ik thuis van den dienst. Stralend van vreugd, ontving mij mijn lief, met glinsterende oogen en blozende wangen.

„Kijk eens, daar is hij, die lieve, kleine dot.”

Daarbij beurde zij het kleine, gele dier in de hoogte en kuste het op den kop.

„Maar hoor nu eens, laat dat alsjeblieft. Mij kan je kussen, zoo veel en zoo vaak als je wilt. Maar ik wil niet met dat mormel deelen. Daar houd ik niet van.”

„Hij is toch heel zindelijk.”

„Maar toch altijd een hond. En honden zijn er om wat te eten te krijgen, en als ze ongeduldig zijn, in plaats daarvan slaag. Zoo, Uwe Genade, nu moogt u mij een kus geven of ook verscheidene, juist zooals 't u lust.”

Daarbij veegde ik haar met mijn zakdoek flink over den rooden mond.

„Brrr — brrr! — Foei Hans. Maak me niet boos.”

„Kom maar eens hier, dan krijg je er een!”

Ik pakte het mormel in den nek, zette hem op den grond en volvoerde mijne bedreigingen geducht.

tje, half lachend, half boos. „Neen zooveel ongeduld heeft hij toch niet en dan zal hij ook niet zoo heeten.”

„Niet? Geloof je, dat hij al opgevoed is? Nu wacht maar. Je zult nog eens wat beleven, maar weinig plezier, vrees ik.”

„Mannetje, mannetje, mannetje! Kom, kom, kom!”

Hoe vleierend en liefkozend klonk dat. Met het vriendelijkste gezicht van de wereld stond ik op en ging naar haar toe.

„Hier ben ik, hartje!” zei ik heel beminlijk.

„Och, ga toch heen. Jou meen ik immers niet. Ik roep den hond.”

„Den hond! O, ik dacht, dat ik bedoeld was. Dus den hond! Nu ook goed. Zal ik hem ook halen?

Komen doet hij toch niet.”

„Ja, alsjeblieft, breng hem eens hier. Dat moet hij eerst nog leeren,” voegde mijn lieve schat er meteen ernstig gezicht bij.

„Dat moet jij dan maar doen. Kom hier, jij rakker!”

Daarbij pakte ik het dier in den nek en wierp hem met een ruk mijn vrouw in den schoot.

„Maar Hans, als hij er nu eens afviel?”

„Dan lag hij daar,” zei ik koelbloedig. „Zullen we koffie gaan drinken?”

„Ja, ja ik kom. Maar die kleine snoes, kijk eens.”

„Ik heb liever koffie. Spoedig heb ik weer dienst.”

„Natuurlijk, dienst, dienst en nog eens dienst.”

„Daar kan ik niets aan veranderen. Gedaan moet die worden. Maar je kunt me later komen afhalen, schatje.”

„En waar moet de hond dan blijven?”

„Kom, ter wille van dat mormel zal je toch niet thuis willen blijven? Neen, kind, sluit hem op in de slaapkamer en haal mij af, verstaan?”

Belastingen.

De onderzoekingen op elk gebied van 't verleden hebben een grooten omvang verkregen; zaken, vroeger als rariteiten beschouwd, passen nu in een of ander kader of dienen als bewijsstukken, lang gezocht en eindelijk gevonden. Zoodoende ontstaat een steeds zuiverder beeld van de menscheit, een volkstem of ras op een bepaald tijdstip. Alles is dus aan historici welkom: prijzen van landerijen, opbrengst daarvan, belastingen enz.

Omtrent dit laatste hoofd, had de Heer J. Schwalm onlangs het geluk in 't Rijks-archief te München een blad perkament te vinden met de namen van 92 Rijksteden, achter welke de bedragen waren aangegeven, welke deze 't volgende jaar (1241 of 42) aan 't Rijk moesten opbrengen. In verband met deze vondsten, bewijst deze welkome vondst, dat toen reeds, behalve de gewone bedden of strafgeld, geregeld Rijkbelasting werd betaald. Geheel of gedeeltelijk vrijgesteld waren alleen die plaatsen, welke door brand of andere rampen waren bezocht geworden.

De meeste der opgegeven plaatsen liggen in den zuidwesthoek van Duitschland, van Constanz of tot Worms, ook in Wurtemberg, een deel van Beieren en Noord-Zwitserland. De 29 Jodengemeenten, reeds weder ontstaan na de uitmoording van 1096, waren afzonderlijk aangeslagen: Die van Straatsburg voor Mk. 200, van Worms voor Mk. 30; de meeste andere voor Mk. 15—25, Lindau en Ueberlingen voor Mk. 2. De geheele aanslag bedroeg Mk. 7000 in zilver; de Joden hadden daarvoor $\frac{1}{2}$ of Mk. 853 te betalen. Daar één Mk. zilver gelijk was aan Mk. 45 thans en de waarde van 't geld het 10-voud bedroeg van de tegenwoordige, beliep de belasting iets meer dan 3 miljoen Mark.

Een deel dier gelden werd aangewezen voor belastingen in de plaats zelve: het bouwen of verbeteren van verdedigingswerken, 't delgen van schulden of 't lossen van schuldbrieven. De verdeling en inning werd aan de plaatselijke autoriteiten overgelaten. Deze belasting kon verhoogd worden bij gelegenheid van kruistochten, het voeren van oorlogen of 't houden van Rijkdagen. Centraal-beheer werd eerst later ingevoerd. Rudolf v. Habsburg (1274) beproefde reeds het invoeren van eene inkomstenbelasting tegen den penning 30 of + 3 pCt, maar 't is niet bewezen, dat die algemeen werd aangenomen. Toch wist deze zeer aanzienlijke sommen te heffen, die gewillig werden opgebracht, omdat 't volk hoopte, dat de geliefde keizer ze zou aanwenden voor 't opgeven van 't behoud van het gemeene welzijn; dat hij orde en rust zou kunnen herstellen in Duitschland, na het regeeringloze tijdvak van 't Interregnum, toen 't recht van den sterkste aan 't woord was.

Belastingen werden meer en meer eene levensvraag voor de Vorsten. Vaste bijdragen werden evenwel zooveel mogelijk door de volken bestreden, omdat het al of niet bestaan van beden 't eenige middel was in hun hand om willekeur te bestrijden. Verantwoording van het besteden der gelden had niet plaats en vaak werden ze ook niet besteed voor het aangegeven doel, of wel, zij dienden om de steden en volken onderworpen te houden, van hunne vrijheid te berooven. Sommige dier belastingen, onder anderen die van den penning 10 of 10 pCt., door Alva, zijn wereldvermaard geworden. Het heeft verder heel wat strijd, nadenken en uitrekenen gekost, voordat eene goede administratie werd ingevoerd. Nog behoort het uitdenken van eene belasting, waartegen geen onderdaan iets heeft in te brengen, tot de vrome menschen.

Een eenvoudig schoonheidsmiddel.

Diana de Poitiers, eene schoonheid, die vóór 350 jaren door haren innigen vriend Koning Hendrik II van Frankrijk tot hertogin van Valentinois werd verheven, ging in haren tijd voor eene der betooverendste vrouwen door. Zij moet nog in haar 66ste jaar iets meisjesachtigs in haar uiterlijk hebben gehad en reed toen nog bevalig te paard.

Boven alles bewonderde men in haar nog op hoogen leeftijd de gladheid harer huid.

Tijdenooten zeiden, dat zij het geheim van zeer samengestelde schoonheidsmiddelen bezat; bijgeloovigen of benijders beschuldigden haar zelfs een bond met den duivel te hebben

gesloten, die eenmaal voor de wonderbaarlijke bewaring harer schoonheid hare ziel in ontvangst nemen zoude.

Wat was nu haar geheim? Uit haren mond vernam niemand het. Haar parfumeur, de apotheker Oudard, wist het, maar verzweeg het, zoolang zij leefde.

Na haren dood eerst gaf Oudard de volgende verklaring: „Ik, Oudard, apotheker, heelmeeester en parfumeur, verklaar hierbij op mijne eer en geweten en in trouwe herinnering aan mijne beminde gebiedster, mevrouw Diana de Poitiers, hertogin van Valentinois, dat het eenige geheime middel, hetwelk zij aanwendde om tot in haar 72ste jaar volkomen gezond, jeugd en schoonheid te behouden, regenwater was. Ik betuig naar waarheid, dat er in de gansche wereld geen middel bestaat, hetwelk, voortdurend bij het wasschen en baden gebruikt, de huid zachter en buigzamer maakt, er eene frisscher kleur aan geeft, de poriën beter zuiver houdt en de schoonheid vollediger bewaart dan regenwater.

Napoleon en de Engelschen.

Als een staaltje van den haat, dien Napoleon I den Engelschen toedroeg, vinden wij in de *Revue des deux Mondes* — in *Un Document inédit* — dagboek van de *comtesse*... — de volgende piquante staaltjes vermeld:

Teneinde alle gehaspel over voorrang enz. te vermijden, hadden de samenstellers van den *Almanach national* besloten de Europeesche Staten te noemen in alphabetische orde, waarvan het gevolg was, dat Engeland (*l'Angleterre*) bovenaan stond.

Bij het zien van een dergelijk ongehoord feit — schrijft de *comtesse* — is de Eerste Consul in woede ontstoken; hij is in verwijten en beleedigingen uitgebarsten, en het scheelde weinig, of hij had het geheele alphabet door elkaar gooid, „omdat het de Anglomanie aankweekte!“ Gelukkig is den uitgevers het woord Groot-Brittannië ingevallen en hebben ze hun fout kunnen goedmaken. Engeland is terstond van de A naar de G verhuisd, en deze kleine vernedering heeft den Leeuw een weinig tot bedaren gebracht.

Het volgende is niet minder klein:

Toen de Eerste Consul eens door Normandië trok, vergezeld van Chaptal, maakte deze hem opmerkzaam op de verschillende schoonheden van het *Pays de Caen*, den vruchtbaren grond, de fraaie landgoederen, de prachtige *jardins anglais*. „Wat!“ viel Napoleon hem brunk in de rede, „*jardins anglais*? Wat bedoelt u met *jardins anglais*? Weet u dan niet, dat die manier van parkaanleg uit China komt, dat men er in Frankrijk zoo uitmuntend partij van heeft weten te trekken, en dat geen goed Fransman, die zijn land liefheeft, er de eer van zou kunnen geven aan Engeland? Ik verzoek u voortaan te onthouden, dat men slechts spreekt van *jardins français* en dat ik mijn oor niet weer gekwetst wil hebben met dat *anglais*.“

De arme Minister was geheel uit het veld geslagen en nam zich wel voor nimmer meer mooi te noemen wat uit Engeland kwam en vooral nooit Engeland de eer te geven van iets, wat de Eerste Consul mooi zou kunnen vinden.

Een proces tegen den apostel Paulus.

Een Atheensche *commissie* bevat het volgend verhaal:

„Een Grieksch liefdadigheidsnootschap te Constantinopel had onlangs het voornemen eene collecte te houden. In een circulaire, gericht aan de Griekse kolonie te Constantinopel, kwam een toepasselijke tekst voor uit een brief van den apostel Paulus aan de Galaten.

„Eenige dagen nadat de circulaire verschenen was, kwam bij den drukker, bij wien de circulaire gedrukt was, een Turksche politie-agent en vroeg hem naar het adres van een „zeker heer Paulus“, die aan een bewoner van Galata (voorstad van Constantinopel) een opruiend schrijven gericht had.

„De drukker, die met moeite ernstig kon blijven, antwoordde, dat die „heer Paulus“ al meer dan 18 eenwen dood was.

„Dit nam de afgevaardigde der politie zeer kwalijk; hij meende, dat de drukker een loopje met hem nam. En in het geloof, dat de drukker weigerachtig bleef de woning van den apostel te noemen, nam de politiemann den man kortweg gevangen, die spoedig in de gevangenis achter slot en grendel zat. Slechts door tussenkomst van den Grieksch Patriarch kwam de drukker weder uit den druk en herkeeg zijne vrijheid.“

Geluk bij ongeluk.

Op zekeren ochtend zat een glazenwasscher in een groot hotel, in plaats van zijn werk te doen, de courant te lezen. Ongelukkig kwam daar de directeur op aan.

„Wat is dat?“ zei hij. „Heb je niets beters te doen? Pak je boeltje maar op en ga heen.“

De arme man was verbluft, ging naar het kantoor om het hem verschuldigd loon te ontvangen, en toen liep hij naar boven en trok zijn Zondagsplunje aan. Beneden gekomen nam hij afscheid van de andere bedienden, en daar ontmoette hij toevallig den directeur, die hem in zijn beste pak niet herkende.

„Zoek je werk?“ vroeg de directeur.

„Ja, mijnheer.“

„Kan je glazenwasschen?“

„Ja, mijnheer.“

„Je ziet er uit, alsof je nogal handig bent. Ik gaf den vorigen glazenwasscher tien gulden, maar jou zal ik twaalf geven.“

„Alsjeblieft, mijnheer,“ zei de zoo even ontslagene, en binnen een half uur was hij in dezelfde kamer weer aan het glazenwasschen, en ditmaal paste hij wel op geen courant te lezen.

Jez. XXXIII : 19.

Ietsmid heeft opgemerkt, dat er onder de hedendaagsche volken één is, waarop die woorden passen. De lezer mag raden, welk.

E. L.

Ter nagedachtenis.

„Mama, waarom hebt u in uw medaillon haar van papa?“ vroeg Jantje.

„Om mij te herinneren dat hij eens haar heeft gehad,“ antwoordde zijne moeder.

In 't vak.

Vader (*chef van een magazijn op afbetaling*): „Wacht jongetje, je zult er een vijf-en-twintig hebben! Kom maar eens eens hier!“

Zoon tje (*legenstrevend*): „Maak u toch niet zoo boos vader, span je niet zoo in, geef ze mij liever bij t e r m i j n e n!“

Rein.

„Dat mes is niet schoon, Betje!“ „Gunst, Mevrouw! Hoe is het mogelijk! Het laatste, dat ik er mee gesneden heb, was toch zeep!“

Eerste gedachte.

Bankier: „U is professor, nietwaar, in de sterrenkunde?“

Geleerde: „Ja, dat ben ik!“

Bankier: „Als het niet indiscreet is: wat brengt u nu zoo'n nieuw ontdekte komeet op?“

Bloemen van eigen bodem en uit den vreemde.

Zoo gaat het altijd met kinderen! Hun gemeed, nog zoo licht ontvankelijk voor allerlei gewaarwordingen, moet zich ook dadelijk uiten, en dat op de meest sprekende wijze! Doe ze een genoegen, o, ze vliegen u aan, omhelzen u, dansen en zingen en noemen u achter uw rug een engel van een mensch! Maar laat het tegenovergestelde gebeuren! Kom ze eens te na, naar hun mening. Ze vliegen u dan ook aan, maar op een geheel andere manier, slaan en razen en tieren (al is het niet letterlijk) dat het een aard heeft, en noemen u het akeligste wezen, dat op twee beenen rondloopt. Ja, zoo zijn onze kinderen! Een stuk levende waarheid. Waarom vinden wij dat vaak zoo hinderlijk en ongeoorloofd?

N. Uit de Amsterdamsche vacantiëkolonie.

In de naïve uitwisseling hunner indrukken geen enkele dubbelzinnigheid, geen enkele bijgedachte. Er was bepaald, dat men elkaar eenwrig zou liefhebben en dat men er nooit in zou toestemmen verwijderd van elkaar te leven. Ach, wat heeft het leven weinig eerbied met die kinderbesluiten! Het is een noodlottige wet dezer wereld, dat alle liefdegeliedenissen slecht eindigen.

JULES HOLTJE, *Ames d'enfants*.

Gaat verdriet zoo snel voorbij? Men zeide, dat kinderen verdriet zoo gauw vergeten, maar dat dat was niet waar, hij wist het beter.

A. W. STERN, *Kleopatra*.

Zomerkoeletje.

Blij dart'lend zweeft het langs bebloemde dreven
En fluijstert lieflijk zoet
Tot al wat het ontmoet:
„Gegroet, gegroet! Wees welkom in het leven!“

Dan, suizend door de jonge groene blaren,
Liest het op zachten toon:
„U zij mijn groot geboon;
„Laat me een geheim u even openbaren.“

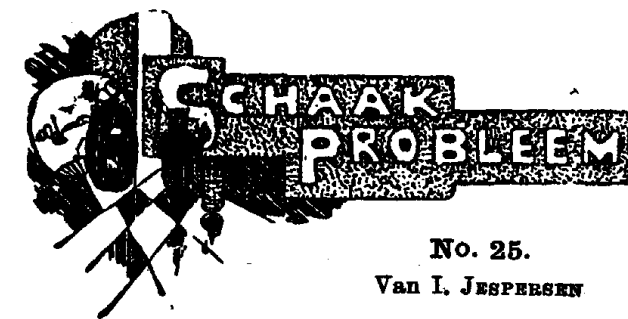
En 't moede bittje, dat in 't rozeknopje dommelt,
Spreekt het van liefde en lust,
Of fluijstert: „Neem wat rust!“
Terwijl het, speelsch, den bloemknop even schommelt.

„Een kus voor u,“ zoo spreekt het tot den zanger,
Die 't levenslied weergalmen doet
En rustloos 't zomerschoon begroet;
„Zing heel den zomer door, en zoo het kan, nog langer.“

Het vaart door 't riet en wiegt het heen en weder.
Waarbij het dartel stoet;
En trekt dan onvermoed
Door 't landschap en begroet er alles even teeder.

Als 't eindelijk dart'lensmoe in 't riet weer gaat verloren,
Scheidt het met dankbren groot
Van wat het heeft ontmoet,
En hoopt: „Na korten tijd word ik misschien herboren.“

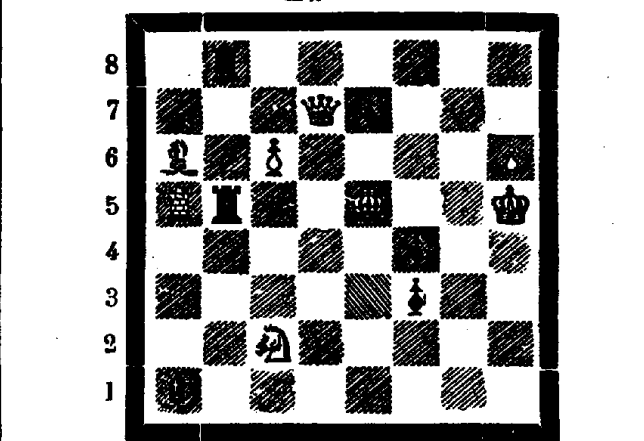
W. M. Tz.

No. 25.

Van I. JESPERSEN

Zwart.

Wit. Koning H 5, Koningin D 7, Kasteel A 5, Raadsheer A 6, Paard C 2, Pions C 6 en F 6.
Zwart. Koning E 5, Kasteelen B 5 en B 8, Raadsheer A 1, Pions E 7, F 3 en F 4.

Wit begint en geeft in 3 zetten mat.

Oplossing van Probleem No. 23.

Wit. Zwart.

F 5 op B 6 D 5 op E 5

C 4 op C 5 E 5 op F 4

B 6 op F 6 en mat.

of

F 6 op B 6 F 1 op D 3

B 6 op B 5 Onverschillig.

C 2 geeft mat.

of

F 6 op B 6 H 6 op F 8

C 2 op E 3 D 5 op E 5

C 4 op E 4 en mat.

of

F 6 op B 6 B 5 op C 4

B 6 op B 5 Onverschillig.

C 2 geeft mat.

Goede oplossingen ontvingen wij van: A. Korst, te Bergen op Zoom. — W. O. te B. — Betsy, te Amsterdam. — V. d. S. te Vianen. — Anonymus, te Leiden. — Croes, te Arnhem. — John M. C. K., V. d. H. en 't H. te Papendrecht. — A. Wijbrands, te Amsterdam. — T. en C. te Nieuwkerk. — Van der Reijden, te Bergen op Zoom. — J. S. Wieling, te Kimwerd. — B. en Z. B., te Zuurdijk. — H. Mendes da Costa, te Amsterdam.

„Ja, dat zou kunnen.“
„Adieu, lieveling. Tot weerziens.“

Terwijl ik mij de sabel omgespte en handschoenen aantrok, werd de hond met melk gevoed en daarbij zachtkens gestreeld.

„Voorloopig heb je 't nog goed,“ dacht ik bij mijzelf. „Maar wacht maar, als ik je eens in de leer neem, dan wordt er een ander liedje gezongen. En Lork zal je toch heeten. Adieu, Lork,“ zei ik toen hardop. Maar mijn schat deed of ze 't niet hoorde en ik ging.

Om zes uur ontmoetten we elkaar, liepen een beetje rond en gingen om acht uur naar huis. Wat mij onderweg al niet over het snoezige kleine dier verteld werd, weet ik niet meer, maar er kwam geen eind aan. Geduldig luisterde ik toe en dacht er het mijne van.

„En zoo gehoorzaam als hij is! Als ik hem roep, komt hij dadelijk.“

„Met welken naam heb je hem dan geroepen?“ „O, met verschillende! Mannetje en hondje en mormeltje!“

„Zoo kan hij toch niet altijd heeten; noem hem toch Lork.“

„Neen, Hannelief, dat beduidt iets leelijks en —“

„Hij is toch zoo aardig!“ voltooide ik.

„Ja, dat is hij ook.“

„Wacht maar eens of hij het blijft.“

„Waarom niet?“

„Pas maar op, ik krijg toch gelijk met mijn programma.“

Wij kwamen thuis en gingen naar boven. Mijn vrouwtje vloog natuurlijk dadelijk naar de slaapkamer.

„Mannetje, mannetje, kom! Waar is het hondje dan? Kom!“

Geen geluid.

„Kom toch, kom hier! Waar is mijn kleine snoes dan?“ De toon had zelfs een hondenhart moeten verdederen, maar deze bezat er zeker geen, hij kwam tenminste niet.

„Ik zal eens licht aansteken en zien waar de raker is.“

Daarbij stak ik een lucifer aan. Daar bewoog zich iets onder het bed.

„Aha, kom er eens uit, mijnheer!“

Ik ging languit liggen en tastte onder het bed.

„Daar is de schelm — en ook nog iets anders.“

„Wat heeft hij toch in zijn bek?“

„O, dat is alleen uw pantoffel in eenigszins veranderden vorm. No. 1 van het programma. Ik heb het u wel gezegd!“

Ik moest hardop lachen, want het zag er al te dwaas uit, zoolks het mormel staart en pooten liet hangen, toen ik hem aan het vel van zijn nek in de hoogte hield en hij de pantoffel krampachtig vast hield met de tandjes. Een pantoffel was het eigenlijk niet meer, slechts nog treurige overblijfselen. Het gezicht mijner vrouw was eenvoudig niet te beschrijven.

„Nu?“

„Het afschuwelijke dier!“

„Kom, kom, het snoezige beestje, meen je!“

„Neen, dat is toch vreeselijk! Mijn mooie pantoffel! Waar zou de andere zijn?“

„Hier is hetgeen eenmaal een pantoffel was.“

Zij was geheel verscheurd.

„Begin je te gelooven, dat ik gelijk heb?“ vroeg ik met een onverschillig gezicht, hoewel ik den kleinen misdadiger het liefst geworgd had, want de pantoffels waren heel mooi geweest.

„Hier heb je je lieve beestje,“ voegde ik er eenigszins boosaardig bij. „Wat wil je nu doen?“

Een vrouwenhart is onberekenbaar.

„Eigenlijk heeft hij toch geen schuld, hij weet niet, dat hij dat niet doen mag, hij is —“

„Toch nog zoo klein,“ viel ik in.

„Zeker. Kom eens hier, jij ondeugd! Mag je dat? Jij kleine schelm!“

Een zacht trekken aan zijn oor vergezelde deze woorden, dat ik voor eene liefkoosung zou gehouden hebben, had het mij gegolden. Schouderophalend ging ik heen. De hond moest tot straf in de slaapkamer blijven en kreeg niet te eten. „Opdat hij het onthoudt“. Ik floot zacht tussehen de tanden en dacht er het mijne van.

Stap voor stap ontwikkelde zich nu mijn programma. Elken dag had het lieve dier iets nieuws weggeleefd en stuk gebeten. De pooten van canapé en leuningstoelen stonden ons kaal en naakt aan, want de franjes, die ze bedekt hadden, waren tot lange woldraden uitgerafeld, de houten knoppen stuk gekauwd; een uit hout gesneden leeuw, die de tafel in het salon versierde, keek treurig, zonder staart of ooren, de wereld in en mef zag nog slechts hier en daar een spoor, dat hij eens manen had gehad. Het tapijt vertoonde verscheidene lichte vlekken, onloochenbare bewijzen, dat er een hond aanwezig was. De klachten over „het afschuwelijke dier“ namen van dag tot dag toe, maar ik bleef onverbiddelijk.

„O, dat lieve dier, wat heeft hij gedaan?“

„Kijk toch eens, den heelen hoek van het tapijt afgeknabbeld. Wat ziet er dat uit!“

„Ja, mooi is het bepaald niet! We hadden beter gedaan dadelijk een tapijt zonder franje te nemen, dan hoefde de hond ze er niet uit te trekken.“

„Hans, geef hem toch alsjeblieft een pak slag.“

„Ik? Dat snoezige, kleine dier? Jouw hond? Neen, mijn schat, ik steek er geen vinger naar uit, zoolks ik gezegd heb.“

„Ja, maar wat zal ik dan doen?“

„Geef hij hem slaag,“ riep ik medelijdend.

„Dat helpt immers niets. Dat akelige dier!“

„Geef hem dan weer weg.“

„Neen, dat wil ik óók niet. — Maar jij moet mij helpen.“

Ik bleef onverbiddelijk, tot ik op een mooien dag thuis kwam en mijn vrouwtje met rood geweende oogen vond.

„Hé, wat is er aan de hand?“

„Verbeeld je — mijn mooie tapijt — dat geborduurde, weet je.“

„Ja, ik weet wel.“

„Heelmaal kapot! Een paar groote gaten, vlak in 't midden,“ en de tranen vloeiden opnieuw.

„Dat is erg jammer,“ zei ik, onverschillig lachend, „maar mijn schuld is het niet. Ik heb je alles vooruit gezegd, maar je wou me niet gelooven.“

„Hans, lieve, beste Hans, neem jij hem toch om op te voeden, eer hij nog méér bederft. 't Is niet uit te houden met dat mormel!“

„Goed, maar dan hoort de hond van nu af aan mij en ik voed hem op op mijn manier.“

„Ja, ja, doe wat je wilt.“

„Goed, maar niet knorren, als hij slaag van mij krijgt en geducht ook.“

„Neen, zeker niet.“

„Afgesproken. En Lork zal hij heeten.“

Gedurende de volgende veertien dagen ging het Lork niet zeer naar den zin, daar hij weinig te eten, maar veel slaag kreeg. Toen was hij opgevoed en stelde ik hem voor, in vrijheid gedresseerd.

Hoe mijn lieveling mij dankte, behoef ik niet te vertellen, daar dit eene hondengeschiedenis is.

Lange jaren was Lork ons een lieve huisgenoot en mij een vroolijke metgezel op mijne diensttochten, totdat hij, oud, grijs en suf geworden, zich nederlegde om te sterven.

Advertentiën
van 1-4 regels f. 55, iedere
regel meer 12½ Cents.
Liefdadigheids-Adverten-
tiën halven prijs, zonder ra-
bat voor tusschenpersonen.

BOEKHOUDEN,
Handelsrek. en Arbitrage.
Th. W. BLIKSLAGER, Leeraar
M. O., 2e v. Swindenstr. 31. (7463)

EILAND MADEIRA.
Twee Pleegzusters gevraagd:
Eene als hoofd, de andere ter
hulp in een klein Hospitaal voor
Zeelieden. Kennis van vreemde
Talen (vooral Engelsch) vereischte.
Zich aan te melden in persoon, of
schriftelijk met bijvoeging van
informatiën, bij Zuster BEETS,
Heiloo, Noord-Holland. (7660)

Eene Doctors-dochter wenschte
ten spoedigste plaatsing om
in een klein, beschaafd gezin of
bij een Heer of Dame, hetzij
voor 't Huishouden of Gezelschap,
zelfstandig op te treden; geheel
met de Kookkunst bekend en de
noodige tact bezittende met Per-
soneel om te gaan. Beste refer.
Br. fr., lett. B C 68, N. v. d. Dag.

Eene Onderwijzeres
(Duitsche v. geb.),
vloeiend Engelsch en
Fransch sprekend, die
hare Zomervacantie in
Duitsch. doorbrengt, is
bereid, jonge Meisjes,
Kinderen of wel een
Patiënt te geleiden.
Br. fr., lett. T F 373, N. v. d. D.

Eene beschaafde, liberale Ier.
DAME zag zich gaarne voor
terstond geplaatst in een klein,
deftig gezin of bij enkel Heer of
Dame, voor 't Huishouden of Ge-
zelschap, geheel met de Kookkunst
bekend. Uitstekende refer.
Br. fr., lett. J N 732, N. v. d. D.

FIRMA
J. S. J. DIETZ.
Afdeling:
Complete
Meubilering.

Voordeelige prijzen.
Zorgvuldige aflevering.
Volledige garantie.
Men vrage Prijscouranten.
329 Prinsengracht,
AMSTERDAM. (3660)

Het Echte
Onvervalschte Doppel
DANTZIGER
JOPENBIER
is steeds verkrijgbaar op fust en
in flesschen bij H. VAN DER
VELDEN & Co., Prins Hendrik-
kade 121, Amsterdam. (4644)

Abonneert U op
"LENTE",
Weekblad
voor Jonge Dames,
onder Redactie van
Tine van Berken
EN
Eg. C. van der Mandele.
Prijs per jaar f. 4.50;
franco p. p. f. 5.—
Men abonneert zich bij iederen
Boekhandelaar en b/d Uitgever
H. J. W. BECHT, Amsterdam.

Italiaansche Taal.
Privaatles en afzonder-
lijke Cursus voor Dames
en Heeren.
Les in bovengenoemde
taal wordt aangeboden
door eene Dame tot bil-
lijke condities. Referen-
tiën van eerste Families.
Motto Italiaansche taal, N. v. d. D.

POSTZEGELS
110 verschillende, uitslui-
tend van Shanghai, Siam,
Nossi-bé, Turkije, Chili, Indië, Cuba,
Brazilië, Australië, Costa-Rica,
Japan, Tans, Egypte, Griekenland,
Mexico, Spanje, San-Salvador, Bul-
garië, Ceylon, San Marino, Rume-
nië, Porto-Rico, Paraguay, Oranje-
Vrijstaat en Transvaal, allen echt
slechts f. 2.50 franco.
Vraagt Prijscourant.
Adres fro., motto Postzegels, N. v. d. D.

CHOCOLAT MENIER

De Grootste Fabriek der Wereld
DAGELIJSCH VERKOOP:

50,000 Kilo's

Verkrijgbaar bij CONFISEURS, WINKELIERS in
COMESTIBLES en in KRUIDENIERSWAREN
(9717)

ASSMAN & Co.,
ZUIVERAARS,
ook van Muizen,
Bloemgracht 31, (6562)
AMSTERDAM.
Bekroond wereldtentoonst. 1895.

Bij de firma J. L. BELJERS, te
Utrecht, verschenen:
Dr. P. H. RITTER.
Paedagogische Fragmenten,
5e druk
en
Ethische Fragmenten,
4e druk.
Prijs per deel ingenaaid f. 2.25;
in linnen band en verguld op snee
f. 2.90. (4136)

Magazijn De Blauwe Bril,
Gravenstraat 1 en 3,
Filiaal: Heiligenweg 53,
AMSTERDAM.
Brillen en Pince-nez.
Tooneel- en Reiskijkers.
W. J. LAUWERS,
(6089) Opticiën

HET BESTE ADRES VOOR
Goud, ZILVER, HORLOGES enz.
is: G. ESMANN, Haarlemmer-
straat 140, Amsterdam. (5574)

Zuivert uw Bloed!
gebruikt daarvoor de beroemde
„Anker“-Sarsaparillian
het beste Bloedreinigingsmiddel der
wereld, uitstekend gebieden tegen
Skrofule, Jicht, Huiduit-
slag, Klieren, enz.
De te Londen verschijnende Public
Analyst getuigt: „Dit Preparaat is
eene uitstekende, krachtige Sarsaparil-
dering, naar het wettig der Analyse de beste,
die ons tot dusver ten onderzoek werd aan-
gebooden.“
Prijs: f. 1.80 en f. 4.— per flesch.
Te Amsterdam: bij Ulooth, Cle-
ban en v. Tuyl.
F. Ad. Richter & Co., Rotterdam.

DE BONT & LEIJTEN'S CACAO en CHOCOLADE.

Eere-Diploma Batavia 1893. (3412)

G. H. J. DRIEMAN,
Kalverstraat 50,
AMSTERDAM.
MAGAZIJN van
Huishoudelijke Artikelen.
Zooeven ontvangen:
Grote sortering
Geëmailleerde Fornoizen.
IJ- en Vliegengastjes.
Gegarandeerd giftvrije
Emaill-pannen, enz.
(6993)

Specialiteit
in Breukbanden.
Buikbanden in
verschillende soorten, zooals voor
't voorkomen van diklijvig-
heid; elastieken Kousen en
Kniestukken, Wind- en Wa-
terkussens. Alle soorten van La-
vement- en Vrouwenpuiten,
Gezondheids gordels, Suspen-
soirs en artikelen volgens
voorschrift van den Nieuw
Malthusiaanschen Bond.
G. D. RIEMANN, Damstraat 34.
(6088)

Rosarium.
Geïllustreerd Tijdschrift
gewijd aan Rozencultuur.
Verschijnt den 15n van elke
maand. Prijs per jaargang fr.
per post slechts f. 1.25.
Uitgever: F. F. VAN
WALSEM, Den Haag.
Ieder Bloemenliefheb-
ber abonneere zich! (6760)

Vrouwenspuiten.
Amst. Caoutchouc-
Compagnie, (3854)
Koningsplein No. 12, Amsterdam.

EAU DE COLOGNE FABRIEK
MAISON NEUVE, te Delft.
EAU DE COLOGNE,
per Kistje van 6 flacons franco thuis f. 5, f. 3.50, f. 3 en f. 2.50. (7181)

J. A. HENDRIX,
Koningsplein - Amsterdam.
BADTOESTELLEN, GEYSERS, CLOSETS,
TELEPHOONS, ELECTRISCHE SCHELLEN.
LOOD- en ZINKWERKEN. (1843)

Bij LOMAN & FUNKE, te
's-Gravenhage, is verschenen:
de TWEEDE, VERBETERDE druk van
HET BOEK VOOR
JONGE MOEDERS,
DOOR
Prof. Dr. G. O. NIJHOFF,
Hoogleraar in de Verloskunde te
Groningen.
MET AFBEELDINGEN.
Prijs f. 2.50. Stevig geb. f. 2.90
„Een boek, dat alle jonge
Moeders, of zij die het hopen
te worden, behooren te bezit-
ten.“
Alg. Handelsblad.

Wordt nooit los verkocht

Czaar Peter
Java Rijst
de beste der wereld a
30 cent het 1/2 kilo, per
karton van 1 1/2 kilo of per
bus van 2 1/2 kilo, zoo
noodig direct verkrijg-
baar aan het adres voor
engros C. KAMPHUIJS,
Zaandam, een bus van
2 1/2 kilo a f. 1.50 fr. huis.
Phenix Prima
Java Rijst
a 20 cent per karton van
1 1/2 kilo.
Kamphuijs'
Spijzenmeel
Gedeponeerd Fabrieksmerk
„Czaar Peter“
a 20 cent per karton, een
fabrikaat dat in zich ver-
eenigt het beste voor de
voeding van kinderen
en zieken, en tevens uit-
muntend geschikt ter be-
reiding der fijnste pud-
dingen, gebakken, soep-
en en saucen volgens
gratis verkrijgbaar ge-
steld Kamphuijs' resep-
tenboek.
Bovenstaande artikelen
zijn alleen echt in de
origineele verpakking
voorzien van het gedepo-
neerd fabrieksmerk;
zij worden nooit los
verkocht.
(6564)

Voorzie Uw
huiskamer of salon van een
eenvoudig of luxe ORGEL
en koop dit dan bij
BREEBAART'S
Orgelhandel,
bekend, solied adres voor
ORGELS in wat prijs of
welke style ook.
Ruim 200 steeds in voorraad.
Reeds 293 maal bekroond.
Damrak 22, Amsterdam

HONING is voedzaam, hij
wekt den eetlust
op en bevordert de spijsver-
tering. Roggemeel is eveneens
een bij uitstek gezond voe-
dingsmiddel, en waar deze
beide in Verkade's Honing
Ontbijtkoek één geheel vor-
men, behoeft het geen betoog,
dat onze koek als een gezonde
lekkernij alle aanbeveling
verdient. De nette verpakking
in carton bevordert de zinde-
lijkheid en doet dubbel dienst,
omdat zij bedrukt is met
kleur- en uitknipprentjes,
waar de kinderen nog mee
spelen als de koek reeds
lang op is.
Prijs 30 cent. In kruid- en
comest. winkels verkrijgbaar.
VERKADE & Co., Zaandam.

Kas-Vereeniging.
Verhooging der Depositorrente
De rente wordt van heden af
vastgesteld:
Met één dag voorafoprag. 2 %.
Met tien dagen „ 2 1/2 %.
Voor langere termijnen op nader
overeen te komen voorwaarden.
DE DIRECTIE.
Amsterdam, 22 Juni 1899.

CAMEOIDE.

Versieringen voor PLAFONDS en FRIEZEN in
hoog relief, verkrijgbaar bij J. WIJDOOGEN Jz.
Hofleverancier, 12 Leliegracht, Amsterdam. (6991)

Voor Brandkasten en Waarde-bergplaatsen

In gebruik gesteld
voor alle belangrijke
sluitingen
in de nieuwe groote
Gebouwen der
Rijks- Hoofdbank
te Berlijn.
Alleen Sleutels met
het Handelsmerk
„Protector“ zijn echt en
noch na te vormen
noch af te meten.
Patent-Protector-Sluiting
bekend, grootste
zekerheid tegen
dieven.
Wereldtentoonst.
Weenen 1873
Eerste Medaille.
Adr.: Kassa-Fabrieken ad Th. Kromen
(9398) Freiburg i. B.

Etsen van C. L. VAN KESTEREN.

De laatste Ets, door ons uitgegeven, tevens het laatste
werk van C. L. VAN KESTEREN, is:
WINTERMORGEN naar APOL, franco aan huis f. 3.—
Als Pendant van APOL kiest men meestal:
LANGS HET BOSCH naar BILDERS, franco aan
huis f. 3.—

Nog zijn voorhanden:
NAAR HUIS naar MAUVE, franco aan huis, ver-
hoogde prijs f. 6.—
VOOR ANKER naar MESDAG, franco aan huis, ver-
hoogde prijs f. 6.—
De Etsen hebben eene afmeting van 53 bij 42 centimeter,
gedrukt op buitengewoon zwaar en Chineesch papier ter
grootte van 95 bij 70 centimeter.
Na ontvangst van het bedrag worden de verlangde Etsen
dadelijk franco afgezonden door
De Administratie van
HET NIEUWS VAN DEN DAG.
AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 187.

Worstelen en Overwinnen van
Orison Swett Marden

Uit het Engelsch vertaald door G. J. VAN HARTE.
Met een voorrede van Dr. P. H. RITTER.
Post Svo. (350 blz.). Prijs 75 Cents; franco aan huis 90 Cents
Uittreksels uit beoordeelingen:
„Het vinde zijne plaats in uwe huiskamer, — vooral ook onder
„het bereik van uwe knapen.“
J. VAN DEN OUDE (N. v. d. D.).
„Dit boek kan een zegen worden in menig menschenleven,
„en daarom achten wij het een geluk, dat het op deze wijze in
„duizenden handen komt.“
Het Vaderland.

„Deze schrijver heeft er nu eens geen plezier in gehad om
„allerlei ongelukkige wezens en toestanden met een vergrootglas
„te bekijken en uit te beelden.... Integendeel. Hij laat in zijn
„boek, dat volstrekt geen aaneengeschakeld verhaal is en toch
„zoo uiterst boeiend, dat men het maar noode uit de hand legt
„misschien wel een duizendtal figuren der revue passeeren, die
„allen gestreden hebben, geworsteld en overwonnen.“
Morgenster (Dagbl. v. Z.-Holl. en 's-Grav.)
„Iederen dag, hetzij 's ochtends aan het ontbijt of 's avonds aan
„de gezellige huistafel, een greep uit dit boek en gij wekt de
„jeugd op tot levensmoed, tot ijver en tot lust om na te denken,
„tot een heerlijk en aanstekelijk optimisme.“

Middelburgsche Courant.
„Dit werk beantwoordt aan een hoofdvereischte van elk boek
„dat het bezig houdt, dat het niet verveelt. Het heeft nog eens
„andere eigenschap, die voor vele lezers eene verdienste is: men
„kan de lezing beginnen en staken waar men wil. Schier elke
„bladzijde vormt een geheel op zichzelf, leert iets en geeft iets
„te denken en kan opwekken tot navolging of strekt tot be-
„moediging.“

Arnhemse Courant.
„Het brengt den lezer tot zichzelf terug en stelt het uitgangs-
„punt van een beteren toestand in het aangrijpen van zichzelf
„aan hen, die zoo willen worstelen om te overwinnen, bevelen
„wij de lezing van dit nutmuntend werk ten zeerste aan.“

Prov. Gron. Courant.
„Of zulke boeken veel aftrek vinden weten we niet, maar ze
„verdiene 't wel, dat ze gelezen worden, vooral door jongelie-
„den, die hun weg in 't leven nog maken moeten en in menig-
„schets een versterkende medicijn zullen vinden tegen wuifheid,
„gemakzucht, gebrek aan energie en dergelijke ziekten.“

Het Nieuwe Schoolblad.
„Om den overvrijen inhoud en de uitnemende strekking van
„dit werk vestigen we er nog eens de bijzondere aandacht op...
„Stelt u in 't bezit van dit boek der boeken!“
(2514) De Politiegeids.

Liefhebberij Tooneelgezelschappen,
Rederijkerskamers in Nederland.

Een Tooneelspeeler van reputatie, sedert jaren Regisseur, recom-
mandeert zich als

ARTISTIEK LEIDER.
Franco brieven, motto Tooneel, Nieuws van den Dag.

H. VAN DER ZEE,
Wafelbakker,
UTRECHTSCHESTRAAT N°. 15.
Dagelijks Versche Wafelen.

VERHUIZING.
Het overplaatsen van

Badtoestellen, Gasornamenten,
opnieuw Bronzenen Vergulden, zoomede het bijmaken van
Gas- en Waterleidingen, Spreekbuizen, Electrische Schellen
wordt alles zeer billijk uitgevoerd door

H. LINDEMAN,
Fabrikant van Badtoestellen,
MAGAZIJN VAN GASORNAMENTEN,
N. Z. VOORBURG WAL 181-183.
Filiaal: Mozes en Aäronstraat No. 3. Telefoon 441.
Boek- en Kunst drukkerij v/h ROELOFFZEN—HÜBNER en VAN SANTEN

Gernsbach in het
Schwarzwald.
Kurhaus Hotel
Pfeiffer.
Deftig Familie-
hôtel. Park.
Pijnboom-naalden-
baden. Koudwater-
kuren.
Schilderachtige
ligging i/d bergen.
Versterkende
Dennenlucht.
Uitgangspunt v.
toeren door het
Schwarzwald.
Goede wegen voor
Wielrijders.
Geill. prospectus-
sen gratis en fr.
door
Wed. J. Pfeiffer

„t Nieuws v/d Dag“
is de beste 2-cts. Sigaar.
„Sneeuwwit“ is de fijnste
Zijn verkrijgbaar bij alle voornaam
Winkeliers, terwijl beide wettig
gedeponeerde merken uitslui-
tend voor den handel gefabriceerd
worden door
MEIJER BLOMHOF Jzn.,
Sigarenfabrikant,
(1275) Eindhoven.

Geen Asthma meer.
Oogenblikkelijk genezen.
Belooningen: Honderd-
duizend fr., Zily., Goud.
Med. en Hors Concours
Gratise en fr. aanw.
Men schrijfe Dr. CLEET, Marseille.
(7573)

PRIOR'S
Papbeschuit,
22 Blauwburgwal 22,
hoek Heerengracht,
Amsterdam.
Ook verkrijgbaar bij de HH.:
A. H. HEIJBOOM,
2de Nassaustraat 33.
L. TE BOEKHORST,
Bloemstraat 41.
J. DE VRIES Szn.,
1e Van Swindenstraat 68.
J. VAN BERKEL,
Hemonystraat 52
en Van Woustraat 42.
P. J. B. MARS,
Bosboom Toussaintstraat 27.
P. APPEL,
(3659) Schippersgracht 7.

MARMERSLIJF
v/h schuren van Marmeren vloeren etc.
(5952)
Sleemhouwerij: **D. WEEGEWIJS,**
Rapenburg 43, Amsterdam.
Baaltjes v. 10 Kilo a f. 1. fr. a. huis.
Naar buiten fr. na ontv. v. Postw.
per bus f. 0.75.
Marmerslijf n. buiten fr. f. 0.85.

B. J. LINDEBOOM & ZONEN,
Prinsengr. 579,
Amsterdam.
SPECIALITEIT in
Sucadekruid-
Gemberkoek,
Boterbátos en
Botersprits.
(6314)
Gouden Medaille Brussel 1891.
Gouden Medaille Amsterdam 1895.